

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΑΧΩ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

— 27 Νοεμβρίου 1893. —

ΤΕΥΧΟΣ Η΄.

ΤΟ ΡΟΒΕΡΤΕΙΟΝ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ

ΕΝ ΡΟΥΜΕΛΙ-ΧΙΣΣΑΡ

1863—1893.

Πό τινος εὐγενῶς πάνυ ἀπεστάλη ἡμῖν ἀγγλιστὶ συντεταγμένον καὶ ἐν Λονδίῳ τετυπωμένον φυλλάδιον ἐκ 56 σελίδων σχήματος 8ου φέρον τὸν ἀπλούστατον τίτλον τόνδε: Robert College Constantinople Catalogue, 1893. Ὁ Κατάλογος οὗτος τῆς Ροβερτείου Σχολῆς εἶναι, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, ὁ πρῶτος ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς τύποις εἰς φῶς διδόμενος, φέρει ἀμέσως μετὰ τὸ ἐξώφυλλον τὴν μαγευτικὴν εἰκόνα τοῦ Ροῦμελι Χισσάρ, οὗτινος ἐπὶ τῶν ὕψωμάτων διακρίνονται περὶόπτα τὰ κτήρια, ἐνέχει ἀκριβεῖς καὶ ἱκανὰς πληροφορίας περὶ τῶν κατὰ τὴν σχολὴν καὶ κατὰ κεφάλαια ἴδια, καὶ ἐπομένως ἔχει οὐχὶ κοινὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ἀξίαν τινὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς Σχολῆς, ἣτις παρ' ἡμῖν εὐφρόνως δρᾷ καὶ προκόπτει· καὶ δικαίως πρέπει νὰ προκόπη, διότι καὶ οἱ διέποντες τυρβάζονται περὶ ἐν καὶ μόνον, τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν τῆς Σχολῆς, οἱ διδάσκοντες εἴτε προφέσσορες εἶναι, εἴτε δόκτορες, εἴτε μαγίστορες, εἴτε ἀπλοὶ ἰστορῶντες, μακρὰν πάσης κοινωνικῆς ἢ οἰασθῆποτε ἄλλης τύψεως, μὴ ἔχοντες νὰ σκέπτονται περὶ τοῦ ἐπιουσίου ἃ τε ἐξησφαλισμένοι, μὴ στένοντες μηδὲ ὑποπτῆσοντες πρὸ τῶν ὕψιπλῶτων καὶ τῶν ἐφόρων, ἀφίνονται ἐλευθεροὶ ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸ τίμιον αὐτῶν ἔργον, νὰ ἐπιτελῶσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἀνενόητοι καὶ ἀνεπηρέαστοι, ἵνα τὰς συνήθεις σιγγιλιώδεις φράσεις μεταχειρισθῶμεν.

Ἐπὶ τούτῳ δὲν ἐθεωρήσαμεν ἄσκοπον νὰ συλλέξωμεν ἐνταῦθα ὀλίγας τινὰς σημειώσεις περὶ τῆς Σχολῆς καὶ τῶν κατ' Αὐτὴν δίκην χρονογράφου ἀρυσάμενοι ταύτας ἐκ τοῦ φυλλαδίου ἕπερ ὑπ' ὄψιν ἔχομεν.

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Ἑπαρχίαι, φύσις καὶ ἰδιότητες τῶν Θεῶν.

(*Συνέχεια ἰδὲ τεύχος Ε΄.*)

Ἡ ἀναλογία τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶνε ἡ κυριώτατος πηγή, ἐξ ἧς παρήχθησαν πλείστα ἐξ αὐτῶν, φέρουσαι μορφήν ἀνθρωπίνην, ἀνθρωπίνης ὀρέξεις, ἐπιθυμίας καὶ πάθη, περιβαλλόμεναι αὐτοχρόνως κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ὑπὸ θεϊκῶν ἰδιοτήτων καὶ συνδεόμεναι μεταξὺ ἀλλήλων διὰ τῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου βίου καὶ τῆς ὑπερτάτης θεότητος. Δὲν εἶνε καλὸν ὁ ἀνθρώπος ἢ ὁ Θεὸς νὰ ᾖ μόνος· οὕτω καὶ ὁ Ζεὺς πρέπει νὰ ἔχη τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ (θυγατέρας καὶ υἱούς) μετέχοντα τῆς φύσεως αὐτοῦ καὶ ἔχοντα ἴδια τέκνα ἀριστάμενα πλειότερον τῆς τελειότητος τοῦ πρώτου πατρὸς αὐτῶν. Εἶνε ἀναξ, διὸ ὀφείλει νὰ ἔχη τὴν αὐλήν, τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοῦ, εἰ καὶ ταῦτα πάντα παρίστανται ὀλιγότερον κατὰ τὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ Αἰσχύλῳ ἢ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ. Ἐκ τῶν αἰσχυλικῶν συμποσίου, πρὸς ἃ ὁ πατήρ τῆς ἑλληνικῆς τραγωδίας ἀφομοιοῖ μετ' αἰδημοσύνης τὰ ἔργα αὐτοῦ, οὐδεμίαν τῶν τραγικοκομικῶν καὶ σχεδὸν γελοίων σκηνῶν τοῦ Ὀλύμπου, πρὸς ἃς οἱ ἀναγκασταί τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεύς ἀποροῦσιν εἰ ὀφείλουσι νὰ διαπραγῶσιν εἰς γέλωτα ἢ κλάσσει, παριστᾷ ἡμῖν. Ὅταν οἱ θεοὶ παριστῶνται ὡς δρώντα πρόσωπα ἢ σκηνή τίθεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὗτοι φαίνονται ὡς οἱ ἄμεσοι πράκτορες καὶ ὁρατοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀοράτου κράτους τοῦ Διὸς, ἐπειδὴ δὲ τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ εἶναι εὐρύτατον, οὗτος δὲν φέρει κατὰ συνέπειαν ὅλον τὸ ἄχθος τῆς ἀμέσου διοικήσεως, οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἄρχουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ὑποχθονίου κόσμου καὶ τὰ τέκνα μετὰ τῶν ἰδίων τέκνων, ἐφ' ἐκάστης ἐπαρχίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὁ Ζεὺς ὅμως ἔχει τὴν γενικὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου αὐτοῦ. Οἱ χαρακτηριστικαὶ τῶν διαφόρων κατωτέρων θεοτήτων δέον ἀναμφιλέκτως ν' ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ἅτινα βεβαίως εἶνε πλείστα ἀναλόγως τῶν τμημάτων τοῦ θείου κράτους. Δέον νὰ ὑπάρχωσι θεοὶ τῆς θαλάσσης καὶ θεοὶ τῆς ξηρᾶς, θεοὶ τῶν δασῶν καὶ θεοὶ τῶν ἀγρῶν, θεοὶ τοῦ πολέμου καὶ θεοὶ τῶν διαφόρων εἰρηνικῶν ἐπαγγελμάτων. Δέον νὰ ὑπάρχη θεὸς τῆς ἐμπορίας, θεὰ τῆς γεωργίας, θεὰ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, θεὸς μουσικῆς καὶ προφητικῆς ἐμπνεύσεως. Δέον νὰ ὑπάρχη ἰδίᾳ θεὸς τοῦ πολέμου, θεὰ τοῦ ἔρωτος, θεοὶ καὶ θεαὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν διαφόρων παθῶν.

Θὰ ᾗτο δὲ λίαν ἀσυμβίβαστον μετὰ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, ἐὰν πᾶσαι αἱ ὑπουργεῖαι ἐξετελοῦντο ὑπ' αὐτοῦ, ὡς θὰ ᾗτο ἀσυμβίβαστον καὶ μετὰ τῆς ὑψίστης ἐξουσίας αὐτοῦ ἐὰν οὗτοι ἔπαυον ὑποβαλλόμενοι εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἐλεγχον εἴτε ἐνήργουν ἀνεξαρτήτως ἀνευ οὐδεμιᾶς σχέσεως πρὸς αὐτόν. Ἄπασαι αἱ ἀνθρώπινα ἀρεταὶ καὶ ἅπαντα τὰ ἠθικὰ στοιχεῖα ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἅτινα εἶνε ἀπόρροια καὶ εἰκὼν τῶν θείων ἰδιοτήτων λαμβάνουσι μορφήν συγκρατεστέρην διὰ τρόπον φυσικωτέρου καὶ προφανοῦς, περιβαλλόμεναι ἐξουσίαν καὶ ἰσχὺν ἀνθρωπίνην. Ἡ Δίκη, ἡ Θέμις, ἡ Νέμεσις, αἱ Εὐμενίδες καὶ αἱ Μοῖραι δὲν εἶναι ἀφηρημέναι ἰδέαι

οὔτε ἀπλᾶ προσωποποιήματα, ἀλλ' ἀληθῆ θεῖα ὄντα καὶ φοβεραὶ πραγματικότητες πρὸς τοὺς ἀπογόνους καὶ τοὺς συγχρόνους τοῦ Αἰσχύλου. Τὸ Κράτος καὶ ἡ Βία ἔτι φέρονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν τῷ Προμηθεῖ καὶ ὄρωνται ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς θεοποιήσεως, ὁ τρόπος δ' οὗτος ἐξελισσόμενος τόσῳ προφανῶς ὥσάνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸ συνειδέναί τινι τρόπῳ ἢ γόνιμος φαντασία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἥτις οὐχὶ μόνον περιέβαλλε καὶ ἐκόσμει, ἀλλὰ καὶ ἐζωογονεῖ πᾶν ὅτι ἔθιγε, ὅπως βαθμηδὸν τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, καὶ τὸν ἄδην διὰ τῶν ἀπειραρίθμων θεοτήτων τοῦ ἀθηναϊκοῦ Πανθέου. (1)

Αἱ τελευταῖαι αὗται θεότητες εἶνε αἱ κατ' ἐξοχὴν θεότητες τῆς ἑλληνικῆς τραγωδίας. Ἐξαιρουμένων τῶν θαλασσίων νυμφῶν, τῶν ἀποτελουσῶν τὸν χορὸν ἐν τῷ Προμηθεῖ, οὐδὲν ὀρόμεν ἐν τοῖς εὐρυτέροις ἔργοις τοῦ Αἰσχύλου περὶ τῶν θεῶν τοῦ ἔξω ὕλικου κόσμου. Ἄλλ' οἱ θεοὶ οὗτοι τοῦ ἠθικοῦ σύμπαντος, οἵτινες ἐδρεύουσι παρὰ τῷ θρόνῳ τοῦ Διὸς, εἴτε ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πνευμάτων, καὶ οὗ τὸ σκῆπτρον εἶνε ἡ συνείδησις καὶ ἐπαρχία ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε αἱ ἄρχουσαι δυνάμεις ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς τραγωδίας. Ἡ Θέμις, θυγάτηρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ θεὰ τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κόσμοις, σύντροπος τοῦ Διὸς καὶ πάρεδρος τῶν συμβουλιῶν αὐτοῦ, ἀρχέγονος προφήτις καὶ φωνὴ τοῦ Θεοῦ τῷ ἀνθρώπῳ, δίδωσιν εὐθείας συμβουλίας, προστατεύει τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀπροστατεύτους ἐνισχύουσα τὴν ἀρμονίαν τοῦ σύμπαντος (Προμ. 18, 509: Εὐμ. 2. Ἰκέτ. 358... κτλ...)

Ἡ Δίκη περιώνυμος καὶ κληφόρος θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος ἵσταται ἐν τῇ ὑψίστη βαθμίδι, κρατοῦσα ἐν τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν στάθμην δι' ἧς σταθμίζει ἀμερολήπτως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῇ ἄλλῃ δὲ κρατεῖ ἕξφορ, δι' οὗ τάχιον ἢ βράδιον διαπερᾷ τὴν καρδίαν τῶν ἐνόχων, ἐνῶ ἡ Αἴσα ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Ἐρινὺς ἵστανται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν αὐτῆς, ἡ πρώτη ἔχουσα ὡς ὑπόρρημα τὸ σφυρηλατεῖν καὶ ἀκονᾶν τὸ ἕξφορ αὐτῆς καὶ ἡ ἑτέρα τοῦ καταστῆσαι ἀσφαλῆ τὴν ἐπιβολὴν ἐπαξίας τιμωρίας (Χορη. 59.146. 644—650: Ἀγαμ. 1535). Ἡ Νέμεσις συγγενὴς τὸ ὄνομα καὶ τὴν φύσιν πρὸς τὸν Νόμον, εἶνε ἡ θεὰ τῆς ἀνταποδόσεως εἴτε αὐτολεξεί τῆς ἀπονεμικῆς δικαιοσύνης, ἥτις ἀπονέμει τοῖς ἀνθρώποις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀδύνατον τὸ ἀποφυγεῖν τὰς ἐπὶ τῶν ἐνόχων ἐπιβαλλομένας τιμωρίας φέρει τὸ ὄνομα Ἀδράστεια, οἱ εὐλαβούμενοι δ' αὐτὴν θεωροῦνται νουνεχεῖς, (Προμ. 935).

Αἱ Ἐρινύες καὶ αἱ Μοῖραι εἶνε ἀδελφαὶ (Εὐμ. 962) καὶ οἰακοστρόφοι (Προμ. 515) τοῦ ἠθικοῦ κόσμου. Εἶνε θυγατέρες τῆς Νυκτὸς (Εὐμ. 416) ἔχουσαι τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἐν τῷ ζόφῳ τοῦ ὑποχθονίου κόσμου (εἶνε αἱ κατὰ χθονὸς θεαί, Εὐμ. 115...) πλὴν τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐξουσίας αὐτῶν ἐξασκεῖται ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς καὶ ἐν τῷ βασιλείῳ ὑπὸ τὴν γῆν (αὐτόθ.) Παρίστανται ὡς γραταί, μελαναί, ὡς γοργόνες καὶ Ἀρπυιαὶ (καίπερ ἀνευ πετέρων) — δυσειδεῖς, μισηταὶ θεοὶ τε καὶ ἀνθρώποις (Εὐμ.), ἀλλ' εὐμενεῖς ὡς ἡ μήτηρ αὐτῶν Νύξ

(1) Ὁ Πετρώνης λέγει, ὅτι ᾗτο εὐκολώτερον τὸ εὑρεῖν θεὸν ἐν Ἀθήναις ἢ ἀνθρώπον, ἐξ ὅσων καὶ τὸ κατείδωλον καὶ τὸ δεισιδαιμονεστέρους τοῦ Παύλου ἀπειθυνομένου τοῖς Ἀθηναίοις ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου (Πράξ. XVII). Οἱ Ἕλληνας ἐπίστευον ὅτι ἐκάστη χώρα ἐκέκτητο τοὺς ἰδίους της θεοὺς, ὡς δὲ ὁ Φαραὼ ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ τῷ Ἰεσοῦ, διότι εἶναι θεὸς τῶν Ἑβραίων καὶ οὐχὶ τῶν Αἰγυπτίων, εἰπὼν: «Τίς ἐστὶν οὗ εἰσακούσωμαι τίς φωνῆς;» οὕτω καὶ ὁ κῆρυξ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου δὲν φοβεῖται τοὺς θεοὺς τοῦ Ἄργους (Ἰκέτ. 890, 919) καίπερ εὐλαβούμενος τοὺς θεοὺς τοῦ Νείλου (Ἐξοδ. V. 2).

(Νύξ φίλια, Ἄγαμ. 355) πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς, αἵτινες ἐκζητοῦσι τὴν εὐνοίαν αὐτῶν ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Εὐμενίδες καὶ τὰ ἐπίθετα *σεμναὶ καὶ εὐφρονας*, δι' ὧν αἱ Ἐρινύες ἦσαν γνωσταί, ἰδίᾳ ἐν Ἀθήναις (Εὐμ. 373, 992), οὐχὶ μόνον κατ' ἐπευφημισμὸν, διότι ἐξευμενιζόμεναι ἐγένοντο ἀληθῶς πρᾶσινοι καὶ ἀγαθαὶ ὡς ἦσαν ἀξιοσέβαστοι καὶ τρυφερὰ θεότιτες. Δικαίως δὲ καὶ ἐπὶ τῇ βίᾳ ὑψηλῆς τινος θεωρίας αἱ Ἐρινύες καὶ αἱ Μοῖραι συνήθως θεωροῦνται ὡς σύντροφοι, ὑπουργοὶ καὶ ἐκτελεσταὶ τῆς Δίκης. Αἱ Μοῖραι εἶνε δαίμονες ὁρθονόμοι (Εὐμ. 963) ἀπονομεῖς δικαιοσύνης, ἐκπροσωποῦσι δὲ τοὺς ἀναλλοιώτους ἠθικοὺς νόμους καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ σύμπαντος, τιμωροῦσαι μετὰ τῶν Ἐρινύων καὶ τῆς Δίκης τοὺς παραβάτας διὰ τιμωρίας ἀπεικτονίου. Οὐχ' ἦττον μετὰ αὐτῶν ὑπάρχει πολλή τις διαφορὰ, διότι ἐνῶ ἡ Δίκη σταθμίζει τὸν χαρακτήρα καὶ ποιεῖ διάκρισιν τῶν διαφόρων αἰτίων, αἱ Μοῖραι καὶ αἱ Ἐρινύες τοὺς ἀντιόν ὡς δυνάμεις τυφλά, δύνανται νὰ ποιῶσι διάκρισιν πράξεων μόνον πασιδῆλων, ζητοῦσαι τὴν τιμωρίαν τῶν παραβατῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς δικαιολογίας αἰτίων ἢ ἐκζητήσεως περιστάσεων ἐλαφρυντικῶν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Γρ. Η. Κακάδας.

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΙΣ

Ἄρατέλλει ἡ πρώτη Ματοῦ,
 Ἐορτή, ἦρ' ἡ φύσις θεσπίσει
 Καὶ μὲ ἄρθη καὶ ἀκτράς ἡλιου
 Δε' αὐτὴν τὸν βωμόν της στολιζει.
 Κ' ἡ ἱέρει' αὐτῆς Φιλομήλα,
 Ἀγωγὸς τοῦ φαιδρῶ μυστηρίου,
 Κελαῖδει στὰ χρυσοῖοντα φύλλα,
 Ἄρατέλλει ἡ πρώτη Ματοῦ.
 Ἄρατέλλει ἡ πρώτη Ματοῦ,
 Ὅλοι χαίρουν, τὸ ἔαρ γερνάται,
 Λησμοδοῦν τὰς ὁδύνας τοῦ βίου
 Κ' εἰς ἐλπίδας τὸ πνεῦμα πλανᾶται.
 Καὶ αὐτοί, ποῦ ἐλπίδας δὲν ἔχουν
 Τραγοῦδοῦν εἰς τοῦ τάφου τοῦ κρούου
 Τὴν ὁδὸν ἐνῶ ἄσκοπα τρέχουν,
 Ἄρατέλλει ἡ πρώτη Ματοῦ.

Danich

ΦΥΜΑΤΙΩΣΙΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ.

Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν καθ' ἐκάστην καὶ καταπληκτικῶς γενομένην ἐπαύξεισιν τῆς φυματιώσεως. Ἡ κοινοτέρα καὶ μᾶλλον διαδεδομένη μορφή αὐτῆς, ἡ φθίσις τῶν πνευμόνων, ἀριθμεῖ ἐν Γαλλίᾳ μόνον ὑπὲρ τὰς 150 χιλιάδας θυμάτων ἐτησίως καὶ εἶναι κατὰ ταῦτα μάλιστα πολλῶν φοβερωτέρα τῆς χολέρας καὶ ὅλων τῶν μiasματικῶν νόσων, συλλήβδην λαμβανόμενων. Καὶ δὲν περιορίζονται εἰς τοῦτο καὶ μόνον τ' ἀποτελέσματα τῆς φθοροποιῦ νόσου, καθόσον παρακολουθεῖται, κατὰ τὰς ἐπικρατούσας ιδέας, καὶ ὑπὸ τῆς, διὰ τῆς κληρονομικότητος, μεταδόσεως αὐτῆς. Ἐκ τούτου προβάλλεται τὸ ζήτημα: πῶς νὰ συμβιδάσωμεν τοὺς ἐκ τῆς φυματιώσεως κινδύνους πρὸς τὸ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικὸν καθήκον τοῦ γάμου; οἱ φθισικὸι δύνανται νὰ συνέρχωνται εἰς γάμου κοινωνίαν ἢ πρέπει νὰ καταδικάζωνται εἰς ὑποχρεωτικὴν ἀγαμίαν; Ὁ ἰατρὸς Léon Petit ἐπιλαμβανόμενος ἐπ' ἐσχάτων τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἀποκλεισμός ἀπὸ τοῦ γάμου τῶν φθισικῶν εἶναι πράγμα σκληρὸν ἅμα καὶ ἀδικιώτατον. Καὶ ὁ λόγος ἀπλούστατος: ἡ πολυθρύλητος αὕτη κληρονομικότης δὲν εἶναι καὶ ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη: καὶ μὲν ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη τὴν διακηρύττει, καὶ πρὸ πολλοῦ μάλιστα, ἡ πεῖρα ὅμως τοῦ καθ' ἐκάστην βίου συχνάκις τὴν διαψεύδει φανερώτατα καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ παραδεχθῶμεν τὸ πιθανὸν μόνον καὶ ὄχι τὸ ἀναντιλέκτως βέβαιον αὐτῆς. Ἐπαγόμενος κατόπιν ὁ ἐν λόγῳ ἰατρὸς ἱκανὰ παραδείγματα πρὸς πίστωσιν τῆς γνώμης ταύτης ἐπιφέρει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: «Ἐπεκτείνοντες κατὰ βούλησιν τὴν παράθεσιν ἀναλόγων παραδειγμάτων καταντῶμεν πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα: ἂν πραγματικῶς ὑφίσταται ὁπωσδήποτε ἡ κληρονομικότης τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐνεργεῖ ὅπως ἰδιοτρόπως καὶ ἀκαταλήπτως. Ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει ἴσως οὐδεμία οἰκογένεια, ἂν ἀναδράμωμεν εἰς τὸ παρελθὸν αὐτῆς, ἣτις νὰ μὴ ἠρῆται μετὰ τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ τινὰ μὴ ὑποκίψαντα εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ἀσθενειῶν, αἵτινες κοινῶς θεωροῦνται κληρονομικαί, δηλ. εἰς παραφροσύνην, σκίρον ἢ φυματίωσιν. Καὶ ἂν θελήσῃ τις ν' ἀποκλείσῃ τοῦ γάμου τοὺς ὑπόπτους τῶν τοιούτων νοσημάτων, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ καταργήσῃ αὐτὸν τὸν γάμον.

«Ὅμως, ἂν ἀρνηθῶμεν τὴν κληρονομικότητα τῆς φυματιώσεως, πρέπει οὐχ ἦττον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπὸ γονέων προσβεβλημένων ἐξ αὐτῆς μεταδίδεται εἰς τὰ τέκνα πῶς τις προδιάθεσις πρὸς τὰς τοιαύτας ἀσθενείας: ἀλλὰ βεβαίως ἄβυσσος ὑλόκληρος χωρίζει τὴν ἀσθενεῖαν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἀπὸ τὴν ἀπλὴν προδιάθεσιν. Ἡ κληρονομικότης θὰ ἦτο μοιραῖον καὶ ἀναπόφευκτον κακόν, ἐνῶ εἶναι εὐκόλον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον νὰ καταπολεμηθῇ ἢ προδιάθεσις διὰ καλῶς νοουμένης καὶ ἐφαρμοζομένης ὑγιεινῆς: ἀλλὰ ὁ κίνδυνος τῆς φθίσεως ἐγγεῖται κυρίως εἰς τὴν κληρονομικότητα αὐτῆς.» Ἡ κληρονομικότης αὕτη τῆς φθίσεως ἀποδειχθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ γάλλου ἰατροῦ Villemin (1865) διεπιστώθη διὰ σειράς ὅλης μεταγενεστέρων παρατηρήσεων, μέχρις οὗ 18 ἔτη βραδύτερον ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Κώχ, τὸ γνωστὸν δηλ. μικροβίον ἢ bacillus: τὸ παράδοξον δ' εἶναι ὅτι ἄγριοι λαοί, ἐξ ἐνστάκτου, προηγήθησαν τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην: διότι οἱ Τοπάζαι Ἰνδοί, κατὰ τὸν Crevaux, ἀποφεύγουσιν, ὡς πανώλην, τοὺς ξένους οἵτινες βήχουσιν, καὶ ἀπέχουσι μάλι-

στα να εγγιζώσι τὰ πράγματα τὰ ὅποια μετεχειρίζονται. Ὅπωςδήποτε ἕνεκα τῆς βραδείας πορείας τῆς νόσου καὶ τῆς δυσκόλου αὐτῆς διαγνώσεως κατὰ τὰ πρῶτα στάδιά της, εἶναι δυσκολώτατον ν' ἀποδειχθῇ τὸ πρᾶγμα· καὶ ὁ μόνος μέχρι τοῦδε βέβαιος θεωρούμενος τρόπος τῆς μεταδόσεως τῆς φυματιώσεως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ διὰ τῆς στενῆς ἐπαφῆς καὶ τῆς διαρκοῦς συμβιώσεως· καὶ αὕτη δὲ γίνεται οὐχὶ ἄλλως πως (οὔτε δηλ. διὰ γειτνιασεως μόνις τῶν φθισικῶν, οὔτε διὰ τῶν ἰδρώτων των, οὔτε διὰ τῆς ἐκπνοῆς αὐτῶν) ἀλλὰ... διὰ τῶν πτυέλων των... ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος οὗτος πραγματικὸς ἐχθρὸς καταπολεμεῖται διὰ τῶν ἐπιδαλλομένων ὑπὸ τῆς ἀντισηψίας καὶ τῆς καθαριότητος μέσων.

Τῶν μέσων τούτων τὰ στοιχειωδέστερα εἶναι ἡ χρῆσις αἰθούσης εὐρείας καὶ καλῶς ἀεριζομένης, μετὰ τοίχων γυμνῶν καὶ ἄνευ οὐδενὸς τάπητος (ἐν τοῖς ὁποίοις συνήθως ἐμφωλεύουσι κατ' ἀναριθμήτους λεγεῶνας τὰ μικρόβια, τὸ πάτωμα τῆς ὑποίας πρέπει νὰ εἶναι πυκνῶς βερνικωμένον ὅπως ἐμφράσσεται καὶ ὁ ἐλάχιστος τοῦ ξύλου πόρος. Διὰ ταιούτου πατώματος, πλυνομένου παρ' ἡμέραν δι' ἀντισηπτικῆς διαλύσεως ἐπιτυγχάνεται τὸ ἀκρότατον ὄριον τῆς καθαριότητος. Ἐκτὸς τούτων δέον τὰ παράθυρα νὰ μένωσιν ἀνοικτὰ καὶ κατὰ τὰς ψυχρότεραις ἔτι ἡμέραις, νὰ γίνηται ἀλλαγὴ τοῦ δωματίου τοῦλάχιστον κατὰ δεκαπενθήμεραν καὶ χρῆσις πτυελοδοχείων εὐκόλως ἀποκαθαιρομένων καὶ περιεχόντων ἀντισηπτικὴν τινα διάλυσιν.

Διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων τούτων ἀπαλλάττονται οἱ ἀσθενεῖς τῆς ἀνάγκης νὰ μεταβαίνουν εἰς τὰς πύλεις τὰς μεσημβρινάς, διὰ τῶν πολυτελῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν τῶν ὑποίων τὰ παχέα ἐπιστρώματα τῶν τοίχων περιέχουσιν θησαυροὺς μικροβίων ἐκ τῶν ἀσθενῶν τοὺς ὑποίους διαδοχικῶς πρὶν μετεκόμεσαν, καὶ νὰ κοιμῶνται εἰς ξενοδοχεῖα ἅτινα ἐπίσης διατηροῦσι πλουσίας τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἀσθενῶν ὅστινες προκατόφησαν.

Ἀποῦ λοιπὸν ἡ φθίσις καὶ ἐν γένει ἡ φυματίωσις δὲν εἶναι κληρονομικὴ, ἀλλὰ μόνον κλητικὴ εἶναι σκληρὸν καὶ ἀνωφελὲς συγχρόνως νὰ παρεμβάλλει τις προσκόμματα εἰς τὸν γάμον ἀνθρώπων, ὑγιῶν μὲν καθ' ἑαυτοὺς ἀλλ' ἐχόντων τὸ δυστύχημα νὰ ὑπόκειται ὑπὸ τῆν... πρόληψιν τῆς κληρονομικότητος.

* Ἄλλο τὸ ζήτημα ἀν ὁ υποψήφιος γάμου εἶναι ὁ ἴδιος φθισικός. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν κινδύνων τῆς κλητικότητος δέον ν' ἀποτρέπωνται οἱ ταιούτοι γάμοι, μέλιστα — καλὸν θὰ ἦτο — καὶ διὰ νόμου ν' ἀπαγορεύονται.

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑΙΣ

(ἐντύπωσις ἐξ ἐλασιογραφίας).

Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφάκος της — ἓνα τρελλὸ χαριτωμένον διαβολάκι — σακρραλωμένον στὸ διπλανὸ παραθύρι, παίζει μὲ φύσκαις 'ποῦ κάνει μ' ἓνα καλάμι τὸ ὅποσον βουτᾶ σὲ παχειὰ σαπουνάδα, αὐτὴ, 'ποῦ μόλις βγήκε ἀπ' τὸ λουτρό, μὲ μόνον τὸ λεπτότατον ἀπὸ ὠμὸν μετᾶξί ποκαμισάκι της — σχεδὸν γυμνὴ 'πὲς ἀκόμα, — ἕξαπλωμένη σ' ἓνα πλατὺ κόκκινο μεντέρι, κρατεῖ ἓνα ζαρίφικο καθρεφτάκι τοῦ χειροῦ καὶ δὲ χορταίνει κυτᾶζοντας μέσα τὸ σπαρταριστὸ κορμί της, τὸ γιομάτο ἡδυπάθεια προσωπάκι της.

Καὶ βλέπει, καὶ βλέπει, καὶ βλέπει... καὶ δὲ χορταίνει τῆς δυνάτης γαλαναίς φωτικαίς, 'ποῦ μοιάζουν 'στὸ χρῶμα τῆ φωτὶς τοῦ ἀναμμένου κονιάκ... καὶ μισοαισθάνεται αὐτὴ ἡ ἴδια τῆς συλυεταίς 'ποῦ τραβᾷ 'στὰ καυμένα τὰ παλλικάρια 'ποῦ τῆς ρουφοῦν μὲ τὴν τρελλῆ ἡδονὴ 'ποῦ ρουφᾷ τὴ μορφὴν ὁ μορφινομανθῆς, μ' ὅλο 'ποῦ ξέρει πῶς αὐτὴ θὰ τὸν σκοτώσῃ.

Καὶ βλέπει, καὶ βλέπει... τὰ χειλάκια της ἐκεῖνα τὰ παχουλὰ, τὰ αἱματοβρεμμένα, 'ποῦ μοιάζουν νωποπλυμένα σὲ κρυσταλλίνα βρούση κεράσια τ' Ἀπριλιοῦ... τὰ χειλάκια ἐκεῖνα 'ποῦ φαίνονται νὰ ζητοῦν ἓνα τρελλό, παράφορο, ἀτελειώτο φίλ... καὶ νοιώθει μέσα της τὴν πόνο τῶν παλλικαριῶν 'ποῦ τοὺς τὸ ἀρνεῖται, ἀπὸ τὴν πόνο 'ποῦ αἰσθάνεται αὐτὴ ἡ ἴδια 'ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ κολλήσῃ τὰ δικά της χεῖλια ἀπάνου στὰ χεῖλια τοῦ... καθρέφτη, νὰ τὰ καταρουφήσῃ...

Καὶ βλέπει... 'κείνον τὸν λαϊμό, 'ποῦ λὲς κι' ἐφταιάστηκε ἀπὸ δροσιὰ τοῦ γιασεμιοῦ κρυσταλλωμένη... δίχως κἀνεὶνα στόλισμα, ὅς' ἀπὸ μιὰ μαργιόλα καστανὴ ἐλήτσα διπλ' ἀπὸ τὸ λακκάκι του... καὶ βλέπει τὸ μπράτσο της, 'ποῦ ἔχει τοῦ λαϊμοῦ τις τὸ χρῶμα καὶ φαίνεται σὰν τζελατίνα κρέμας χυμένη 'σὲ καλοῦπι μαγικῶ χερσοῦ... καὶ ἀνατριχιάζει... ἀγκαλιάζοντας τὸ λαϊμό της μ' αὐτὸ, βυθισμένη 'στὴ πλέον ἡδονικὴ ἔκστασι... καὶ φαντάζεται πῶς ἄλλο χέρι ἀγκαλιάζει τὸ λαϊμό 'ποῦ βλέπει... καὶ μισοκλεῖ τὰ μάτια ναρκωμένη ἀπὸ τὴν αἰθέρια ἐκείνη αἴσθησι 'ποῦ δοκιμάζει 'στὸ λαϊμό καὶ 'στὸ μπράτσο της 'κετ' 'ποῦ γλυκοαγγιζοῦνε... καὶ μισανούγει τὰ χεῖλια της μὲ τὸ κεφάλι γυμμένο πίσω... καὶ σοῦ φαίνεται πῶς μέσ' 'στο γλυκὸ ἐκεῖνο στοματάκι ἀπ' ὅπου μόλις προβαίνουν ἡ ἄκραις τῶν δοντιῶν της, εἶναι κρυμμένη αὐτὴ ἡ ἡδυπάθεια, ζωντανή... σπαρταριστή!...

Τὸ δροσερὸ τις σῶμα ντοῦρο καὶ ἀπαλὸ ταυτοχρόνως, κουλουριάζεται 'σὰ φετὶ ἐν ᾧ αὐτὴ παρατραφεῖ ἀλλάζοντας στάσι στὸν καθρεφτάκι της... τὸ χρυσὸ της καθρεφτάκι... ἐν ᾧ τὸ μικρὸ χυτὸ της ποδαράκι παίζει μ' ἓνα βισινὶ χρυσοκέντητο βελουδένιο πασοῦμι, μπαίνοντας καὶ βγαίνοντας ὅπως μπαίνει καὶ βγαίνει μικρὸ σπουργίτι ἀπὸ τὴ φωλήτσα του.

Καὶ ἀπορεῖ 'ποῦ βρῆκε ὅλ' αὐτὰ τὰ τόσο σκανδαλιστικὰ θέληγητρα ἡ φύσις γιὰ νὰ τὰ χαρίσῃ σ' αὐτὴν μόνον σ' αὐτὴν ὅλα... ὅλα... Καί:

— Ἄχ! τὴ ὦμορφη 'ποῦ εἶμαι, ψιθυράζει... καμμιά 'λλη δὲν 'γεννήθηκε ποτὲ ἔτσι ὦμορφη... καμμιά 'λλη δὲν εἶναι 'στὸν κόσμον σὰν κι' ἐμένα... ἄχ! γιὰτὶ νὰ μὴν εἶμαι παιδί, νὰ 'χω ἔρωμένη μου ἐκείνη 'ποῦ θὰ ἦταν ἐγώ;!...

Καὶ 'κετ' 'ποῦ εἶναι χωσμένη μέσ' 'στὸ ὄνειροπόλημα σύσσωμη... 'κετ' 'ποῦ πλέει 'στὸ πέλαγος τῆς τρελλῆς φαντασίας 'ποῦ τὴ γεννᾷ ἡ θεὰ της, ἀπαρᾶλλαχτα μὲ τὸ Νάρκισσο... νὰ σου ἄξαφνα καὶ περνᾷ 'μπρὸς της, καὶ σταματᾷ μετᾶξὺ τῶν ματιῶν της καὶ τοῦ καθρέφτη, κᾶτι στρογγυλὸ, κᾶτι ἀπαλὸ, ἀλαφρὸ, εὐθραυστο, ἀόρατο σχεδόν, σὰν ἀράχνινον κρυστάλλο, γιομάτο ἀπὸ φανταστικὰ οὐράνια χρώματα... νὰ σου καὶ κάνει ἓνα — δυὸ ἀλαφρεὰ ἀβέβαια σκιρτήματα 'μπρὸς — πίσω... ἀπάνω — κάτω, χαριτωμένα σὰν τὰ πρῶτα σκιρτήματα καλοθερμμένου μπιμπέ... καὶ στέκεται ὕστερα 'λίγο 'κετ' σὰν νὰ καθρεφτίζεται κι' αὐτὸ, σὰν νὰ καμαρώνεται κι' αὐτὸ, σὰν νὰ λέει κι' αὐτὸ ἄχ! τὴ ὦμορφη 'ποῦ εἶμαι! τὴ ὦμορφη... Ἐμπνᾷ ἡ κόρη ἀπὸ τὸ ὄνειρον ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ καλανοῖξῃ τῆς πρασινογάλαναίς φωτικαίς της νὰ 'δῇ καλά... ἐνᾶ τῆς φάνηκε πῶς ἔκλεψε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτον, τὸ μυστηριώδες, ἀντικείμενον μέσα, ἄλλη μιὰ ἀλαφρεὰ, ἀβέβαιη, ἀόρατη ζουγραφεῖα 'δική της, ἓνα ἀλαφρὸ πτ!... καὶ πάει... ἔσπασε... χάθηκε... ὁσθύστηκε ἀπὸ 'μπρὸς της... ἔγεινε ἄφρατον...

Ἦτανε μιὰ σαπουνόφουσκα, ἀπὸ κείναις ποῦ ἔκανε παίζοντας ὁ ἀδερφάκος της, μιὰ σαπουνόφουσκα φιλάρεσκη καὶ φαντασμένη, ποῦ σὰν εἶδε τὴν ἀδερφή της ἔτσι ὠμορφη... ὠμορφώτερη ἀπὸ ῥτήν, ἔσκασε ἀπὸ ζήλεια ἀλλὰ καὶ πῆγε νὰ σπάσῃ ἔμπρός της γιὰ νὰ τῆς θυμῆσῃ ΠΩΣ ΣΠΑΝΟΥΝ Η ΦΟΥΣΚΑΙΣ!...

Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL (Συνέχ. σελ. 404 κ. έ.)

Ἄλλὰ, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι καὶ μεγάλη ἀξία της τὸ ὅτι δὲν μεταχειρίζεται τὰ συνήθει τεχνάσματα τῶν ἄλλων γυναικῶν διὰ νὰ προσελκύσῃ. Εἶναι πολὺ ἐλκυστικὴ ὥστε νὰ ἀρέσῃ χωρὶς νὰ νῶ ἐπιδιώκῃ, ἀπὸ μόνον τὴν δύναμιν τῶν θελημάτων της τὰ ὅποια δὲν ἔχουν μὲν οὐδὲν τὸ μεθυστικὸν ἢ προκλητικὸν ἀλλ' εἶναι ἀπειναντίας, κατευναστικά, οὕτως εἰπεῖν, ἕνεκα τῆς παρθενικότητός της. Προκαλῶ τὸν τολμηρότερον ἄνθρωπον ν' ἀπειθῆνῃ εἰς τὴν μίση Λίλιαν λέξιν θαυμασμοῦ ὀλίγον ζωηρότερον. Ὑπάρχει εἰς τὸ ἐκφραστικὸν της μάτι τοιαύτη ἀκτινοβολία ἀγνότητος ἢ ὅποια ἐξάπαντος θὰ συγκίση καθὲ ἀνδρά.

Κ' ἐγὼ τὴ ζηλεύω καμμιά φορά, αὐτὸ τὸ παιδί, ὅταν τὸ βλέπω νὰ παθαίνεται ἀπὸ ζωηρὰν συγκίνησιν, ὅταν ὑπερασπίζεται καμμίαν ιδέαν, ποῦ τοῦ εἶναι προσφιλῆς, ἢ ὀμιλεῖ διὰ κανένα ποιητὴν ἢ μουσικὸν ἔργον ποῦ ἀγαπᾷ... Τὸ ζηλεύω ὅταν ἀκούω τὸ χαριτωμένο του γέλιο καὶ ὅταν βεβαιώνομαι πόσον τὸ ἐνδιαφέρει ἡ ζωή.

10 Ἰουνίου.

Αὐτὴ τῆ στιγμῇ, ἐνῶ ἐγὼ γράφω, παίζουσι κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα μου ζωηροτάτην παρτίδα tennis. Ὀλίγον ἂν σηκώσω τὴν κεφαλὴν μου βλέπω καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τῶν παικτῶν· μπορῶ νὰ παρατηρῶ τὰς ζηρὰς ἀλλ' ἀκριβεῖς χειρονομίας τῆς μίσης Knid, καὶ τὰ κτηνήματα τῆς στέκας της, ἀξιοσημειώτου εὐστοχίας. Διακρίνω ἐπίσης τὴν μορφήν ἄλλης νεαρᾶς κόρης, μίαν ξανθὴν, παχεῖαν κόμην ἀτάκτως σγουρὴν κάτω ἀπὸ τὸ μάλλινον κάλλυμά της, καὶ ἀπὸ μόνας τὰς θέσεις ποῦ πέρνει κατὰ τὰς περιστάσεις καταλαβαίνω ποῖται ἐντυπώσεις κινουῦν διαδοχικῶς τὴν μίση Λίλιαν.

Ὅλη ἡ ἀγγλικὴ νεολαία τοῦ ξενοδοχείου — γένους ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ — ἐμαζεύθη εἰς τὸ tennis-ground· ἄνθρωποι εὐκίνητοι καὶ γεμάτοι καὶ μ' ὅλην τὴ μαλακὴν ἄνεσιν ποῦ δίδουν οἱ φανελένεις φορεσιές. Αἱ περιπέτειαι τοῦ παιγνιδιοῦ τοὺς θερμένουν, διότι εἶναι πρὸ πάντων ἄνθρωποι τῆς ἐνεργείας, ἔχουν τὸν νοῦν ὑγιῆ καὶ ἰσχυρὸν ὅπως καὶ τὰ σώματα. Δὲν εἶναι καθόλου ρεμβώδεις, ἀπογοητευμένοι καὶ σκεπτικισταὶ αὐτοὶ οἱ νέοι καὶ τοὺς ζηλεύω

μ' ὅλην τὴν καρδιά μου, τὴν ὅποιαν αἰσθάνομαι τόσο βαρὴ ὡς νὰ ἐσῆκωνε τὸ βάρος πολλῶν προηγουμένων ὑπάρξεων. Καὶ ποῦ κατήντησα ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ἀνυπόμονον αὐτὴν δέψαν τῆς ἀκαλύψεως;... νὰ καταστρέψω ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἰκανότητα πάσης τελείας χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως. Ἐμελέτησα, ἐσυζήτησα, ἐζήτησα μ' ὀφθαλμοὺς μύωπος (τοὺς ὅποιους δὲν διαφεύγουν αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι) πράγματα καλὰ καὶ ὡ, αἷα· εἰσέδυσκα εἰς τὸ βάθος τῆς οὐσίας των· καὶ ἀπὸ τότε δὲν μπορῶ πλέον νὰ αἰσθανθῶ οὔτε ν' ἀπολαύσω θέληγτρα, τῶν ὁποίων γνωρίζω τὴν ἀφορμὴν.

Σήμερον ἡ τύχη ῥίπτει εἰς τὸν δρόμον μου πλῆσμα πολὺ ἐπαγωγόν, ἄξιον ν' ἀγαπηθῇ τρελλά, ἔστω κι' ἀπὸ ἄνθρωπον πεπωρωμένον σὰν κι' ἐμένα. Μπορῶ νὰ δώσω ἀκριβῆ λογαριασμὸν τοῦ τι μοῦ συμβαίνει. Ἐνας ἄλλος θ' ἀπεφάσιζε, θὰ ἐσχίζετο, νὰ κατακτήσῃ αὐτὸν τὸν Θεσαυρὸν, τὴν δροσερὰν καὶ ἀγνὴν ψυχὴν παρθένου... ἀλλὰ ἐγὼ... ἐγὼ εἶμαι μαθητῆς τῆς ψυχολογίας, ἡ μόνη μου ἐργασία εἶναι νὰ παρατηρῶ, καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του, τὸ θέληγτρον ποῦ ἔχει, ἄνθους μόλις ἀνοιγομένου· ἀνατέμνω τὴν ἠθικὴν της ὑπόστασιν, τὴν ζωντανὴν καὶ φρίσσουσαν, ποῦ μ' ἐνδιαφέρει, μ' ἐλκύει καὶ μὲ ξεκουράζει· καὶ δὲν μπορῶ, καθὼς θὰ τὸ ἔκανεν ἄλλος σοφώτερος, νὰ τὴν λατρεύω ἀπλῶς καὶ νὰ εἶμαι εὐτυχὴς δι' ἐκείνης.

Ἐνῶ ἀκούω ἐκεῖνο τὸ ὄρατον καὶ ἀμέριστο γέλιο της οἱ ὀφθαλμοὶ μου, ἀκουσίως, προσηλωθῶνται ἐπὶ τῶν φύλλων ποῦ ἐμουντζούρωνα, καὶ μόνη της ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, ἡ παραβολὴ μου μὲ τὸν ἀνόητον ἐκεῖνον ὁ ὅποιος, παγωμένος ἀπὸ τὸ κρῦο ἔμενε θεληματικῶς μακριὰ ἀπὸ τὴν φωτιὰ ποῦ θὰ τὸν ἐζωσῆναι.

Μὰ τότε πετῶ ὅλ' αὐτὰ τ' ἀνωρελῆ ὀρθοσκλίσηματα, τὰς σελίδας τοῦ νέου μου ἔργου, ὅσας ἔγραψα σήμερον τὸ πρωί... καὶ καταβαίνω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ tennis-ground.

18 Ἰουνίου.

Σήμερον, Κυριακῇ, τὸ Veney εἶναι μεταβεβλημένον εἰς νεκρούπολιν· ὅλα τὰ καταστήματα ἀνεξαίρετως κλειστά. Τὰ μικροσκοπικά του τράμβαϋ θὰ ξεχειλίζουν μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας· ἀλλὰ κατὰ τὰς πρώτας αὐτὰς ὥρας τῆς πρωίας διέρχονται κενά. Αἱ γυναῖκες — καθὼς καὶ οἱ ἄνδρες — ποῦ διασχίζουν τὰς ὁδοὺς δὲν ἐβγῆκαν διὰ περίπατον· μεταβαίνουν εὐλαβῶς εἰς τὰς ἐκκλησίας των, διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὰ θρησκευτικὰ των χρέη, τὰ ὅποια αὐστηρῶς φυλάττονται εἰς τὰς προτεσταντικὰς χώρας.

Διερχόμενος ἔξω ἀπὸ τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ λαίδη Evans καὶ ἡ ἀνεψιὰ της ἕνεκα τῆς ἱρλανδικῆς των καταγωγῆς, δὲν θ' ἀνῆκαν βέβαια εἰς τὸ ἀγγλικανικὸν δόγμα. Αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθω καὶ ν' ἀναμιχθῶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν· καὶ εἰσέρχομαι, ὄχι ἕμως, δυστυχῶς, ὠθούμενος ἀπὸ θρησκευτικὸν ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ παρασυρόμενος ἀπὸ μυστικὸν πόθον (τοῦ ὅποιου ἔχω πλήρη συνείδησιν) νὰ εἰσδύσω περισσότερο, βαθύτερον, εἰς τὴν φλογερὰν ψυχὴν τῆς μικρᾶς μου φίλης· κατὰ τὰ φαινόμενα πιστεύει· ἀλλὰ πραγματικῶς;...

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ζεστὴ καὶ ἀπὸ τὰ ὀλιάνοικτα παράθυρα φαίνονται οἱ κλάδοι τῶν δένδρων μὲ τὸ θαυμάσιον πράσινον χρομῆ των. Κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους κυματίζει ἐλαφρὸν ἄρωμα θυμιάματος, καὶ ψαλμωδία θαυμασταὶ ἀναβαίνουν. Δὲν ἤρρησα ν' ἀνκκλύψω τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς μίσης Λίλιαν... Κρύπτομαι ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν παρισταμένων, καὶ μ' ὅλην τὴν περφόρησιν ποῦ αἰσθάνομαι ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ μου ἐπειδὴ ἤλθα νὰ τὴν μελετήσω ὡς καὶ εἰς τὴν προσευχὴν της ἀκόμην, ἐξακολουθῶ ἕμως νὰ μένω. Ἄλλως τε ἡ προφύλαξις μου αὐτὴ νὰ μὴ παρατηρηθῶ ἦτον περιττή· οὔτε κἂν περῆ ἀπὸ τὴν ιδέαν της νὰ παρατηρήσῃ

Νέον καὶ διαρκὸς χρησιμότητος ἀντικειμενικὴν καὶ ἀντιστηπτικὴν τὸ καρβολίνιον προώρισται νὰ παράσχη μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Τῆς αὐτῆς περίπου φύσεως μὲ τὸ φανικὸν ὄξυ ἔχει εὐραστοτέραν ὁσμὴν καὶ εὐθηνότερα ἀγοράζεται. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐνῶ τὸ φανικὸν ὄξυ ρυπαίνει τὰ ἀντικείμενα, τὸ καρβολίνιον ἀπεναντίας χρησιμεύει ὡς βαφὴ προσδίδουσα εἰς τὰ ξύλα καὶ τὰ χονδρόπανα χρῶμα καρυδιᾶς. Πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ξυλικὴν τῶν εἰς ὑγρά μέρη οἰκοδομῶν εἶναι εὐεργετικὸν καθ' ὅτι ὄχι μόνον εἰσχωροῦν εἰς τὰς ἴνας τῶν ξύλων καταστρέφει ἐν αὐτοῖς πάντα ζωϊκὸν ὄργανισμὸν, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ αὐτὰ ἀδιάβροχα καὶ τὰ προφυλάττει ἀπὸ τοῦ μύκητος καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ φθοροποιᾶ καὶ ἐπικίνδυνα παράσιτα. Εἶναι δὲ ὑγρὸν καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην θερμάνσεως πρὸ τῆς χρήσεως, οὕτως ὥστε πᾶς τις δύναται μὲ ἀπλήν ψήκτραν νὰ βάφῃ τὰς κικλιᾶς τοῦ τὰ παρκήγηματα καὶ ἐὰν θέλῃ τὰ πατώματα τῆς οἰκίας τοῦ πρὸ πάντων δὲ τὸ ἐξωτερικόν τῆς.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

— Ὁ ἐν Ἀθήναις λόγιος φίλος κ. I. Καρακατσάνης δ. φ. γνωστὸς καὶ ἐκ πολλῶν αὐτοῦ πονημάτων φιλολογικῶν ἰδιῶς δ' ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοῦ Ὁρθογραφικῶν Ἀσκήσεων ἐξέδωκεν ἀρτίως ἐκ τοῦ Σοφοκλέους τὸν *Alarta Μαστιγοφόρον* ἐν ἰδίῳ κομψῷ τεύχει 208 σελ. 8ον. Ὁ συγγραφεὺς τέμνει νέαν ὁδὸν ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ, ἣται ἔναντι τοῦ κειμένου παρεῖθε παλιν αὐτὸ τὸ κείμενον ἀλλὰ τοῦτο ἐν τῇ φυσικῇ σειρᾷ καὶ πλοκῇ τῶν λέξεων, καὶ ὑπ' ἀμφοτέρα κάτω ἐν ἐκάστη σελίδι ἐν συνεχείᾳ τὴν εἰς τὴν καθωμιλημένην παράφρασιν αὐτῶν. Οὕτω φρονεῖ ὁ συγγραφεὺς, ἴσως καὶ οὐχὶ ἀσκόπως ὅτι εἶναι δυνατὸν εἰς τοὺς μελετητάς τὰ ἀθάνατα τῶν ἀρχαίων ἔργα νὰ συσχετίζωσι τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν πρὸς τὴν νεωτέραν, νὰ κατανοῶσι εὐχερῶς τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰς καὶ τέλος ν' ἀπαλλάσσονται ἴσως καὶ τοῦ φόβου τῶν σχολίων καὶ σχολιάσεων πρὸς κατανόησιν τοῦ συγγραφέως. Τοῦτο ὀρθῶς πράγματι ἔχει διὰ τοὺς πολλούς, διὰ τὸν λαόν, διὰ τὸν φιλομαθῆ οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸν εἰδικῶς φιλόλογον καὶ περὶ τὰ μύχια τῆς φιλολογίας ἀσχολούμενον· ἐπὶ τούτῳ θεμιτὰς ἀπονέμωμεν τῷ συγγραφεῖ συγχαρητικὰς εὐχάς. Ἀλλ' ἢ παράφρασις αὕτη ἢ ἢ ἐξήγησις εἶναι καλὴ, εἶναι κατάλληλος πρὸς τὸν σκοπόν, οὗ δὲ πονήσας στοχάζεται; ἢ ἀπάντησις ἀπῆται καὶ ἐξέτασιν πολλὴν καὶ χρόνον πολλὸν καὶ χῶρον πολὺν, ἕπερ δὲν ἔχομεν ὑπὸ τὴν διάθεσιν ἡμῶν. Λέγομεν ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ἐκ τῶν κοινῶν, ἀποδίδει

πιστῶς τὴν ἔννοιαν καὶ εὐμμερεῖ πολλῶν προσόντων ἐφ' ᾧ καὶ ἐβραβεύθη ἐν τῇ Δι' Ὀλυμπιάδι.

Τὸ βιβλίον ἔχει κείμενον, ἀνάλυσιν τοῦ δράματος, φυσικὴν σειρὰν τῶν λέξεων καὶ παράφρασιν καὶ τιμᾶται δραχμ. 2,50

B. A. M.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσταί τῆς *Φιλολογικῆς Ἠχοῦς* ν' ἀποστείλωσιν ὅσον τάχιστα τὴν περὶ τῶν ἐν τῷ ΣΤ'. τεύχει ποιητικῶν ἐπιφυλλίδων γνώμην αὐτῶν καθ' ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα δημοσιευθῆσεται ἐν τῷ Θ'. τεύχει.

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Πόσα καλὰ πράγματα ἀπονήσκουν καθ' ἐκάστην εἰς τὰ ὅσα τῶν ἀνοήτων! Fontenelle.

— Μικρά τις ἐπιτυχὴς δοκιμὴ παρακινεῖ νὰ ἀποτολήσῃ τις καὶ ἄλλα: ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἐκτίσθη ὁ κόσμος. Grimm.

— Ἡ ὕβρις εἶναι ὡς ὁ Θεός: ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι ἐνώπιόν τῆς, δὲν ὑπάρχει οὐτε μέγας ὕβριστῆς οὐτε μικρὸς ὑβριζόμενος. Cloude Tillier.

— Ἐν παντὶ πράγματι ἢ διάρκειᾳ τῆς εἰς αὐτὸ ἀφοσιώσεώς μας εἶναι ἀνάλογος τῶν φροντιδῶν τῶν κόπων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν τὰς ὁποίας μᾶς προξενεῖ. H. de Balzac.

— Πρὸς οὐδὲν τῶν ὅσων δύναται τις νὰ μάθῃ πρόπει νὰ μὲνῃ ξένος. F. V. Raspail.

— Μόνον ὁμιλῶν τις ὅσον τὸ δυνατόν ἐλάχιστα δύναται νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ εἴπῃ μερικὰς ἀληθείας. Th. Barriere.

— Τὸ νὰ ζωγραφίσῃ τις τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ θεῷ τρω ἐκ τῶν μυθιστοριῶν εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μεταφράσῃ ἐκ μεταφράσεως βιβλίων ὅστινος ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ πρωτότυπον. G. M. Valtour.

— Ἀληθῶς ἐλευθέρως εἶναι ἐκεῖνος ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ τοὺς μὴ ταιούτους. G. M. Valtour.

— Μόνον οἱ ἐργάται γνωρίζουσι τὴν ἄξιν τοῦ χρόνου: τὸν πληρώνονται πάντοτε. Voltaire.

— Αἱ παραδόξολογίαι τῶν διψηλῶν προσώπων καθίστανται τὸ ἐντεκτῆριον τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς. X. Doudan.

— Ἡ κρίσις διαφωτίζει, ἢ πρόληψις καθοδηγεῖ. G. M. Valtour.

— Ὁ κύων ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι στρέφει τὸ ψῆτόν ἀγνοεῖ ὅτι τὸ ψῆτόν τὸν στρέφει. Galliani.